

Arrest

nr. 164 034 van 14 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 22 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in §3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij op 30 juni 2015 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft ingediend. Bij arrest nr. 149 001 van de Raad van 1 juli 2015 werd deze vordering verworpen, omdat geen ernstig middel werd ontwikkeld. Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij niet andermaal om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeken. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

De verzoekende partij werd op 8 juli 2015 gerepatrieerd naar Turkije. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Het beroep is derhalve zonder voorwerp in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de mate waarin de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, is de Raad onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 januari 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 1 maart 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 januari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van VzP merkt op dat er een beroepsprocedure hangende was voor de familierechtbank van Hasselt tegen de weigering van de wettelijke samenwoning. Dit beroep werd afgewezen omdat er geen samenwoning meer is tussen VzP en haar partner aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten door VwP werd uitgevoerd. De advocaat van VzP stelt dat VzP hierdoor in een vicieuze cirkel terechtkomt en er in casu geen rechtsmiddel mogelijk is. In Hasselt beroept men zich op de uitvoering van het bevel om vast te stellen dat er geen samenwoning meer is. Hier is het bevel al uitgevoerd en hier stelt men vast dat het beroep ingevolge de repatriëring zonder voorwerp is geworden. In feite is er geen rechtsmiddel voorhanden, er is geen verdediging mogelijk omdat men naar elkaar verwijst. Voor het overige verwijst VzP naar het verzoekschrift. De kamervoorzitter wijst erop dat de Raad enkel vaststelt dat de VzP gerepatrieerd werd en dat men hier niet verwijst naar het vonnis geveld te Hasselt. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 18 januari 2016, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet

aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan het inleidend verzoekschrift kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 18 januari 2016 opgenomen grond.

2.2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat *“er een beroepsprocedure hangende was voor de familierechtbank van Hasselt tegen de weigering van de wettelijke samenwoning”, dat “[d]it beroep werd afgewezen omdat er geen samenwoning meer is tussen VzP en haar partner aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten door VwP werd uitgevoerd”* en dat zij *“hierdoor in een vicieuze cirkel terechtkomt en er in casu geen rechtsmiddel mogelijk is”*, merkt de Raad op dat voormelde beschouwingen feitelijke grondslag missen. Op 30 juni 2015 heeft de verzoekende partij immers bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingediend. Bij arrest nr. 149 001 van de Raad van 1 juli 2015 werd deze vordering verworpen, omdat geen ernstig middel werd ontwikkeld. De verzoekende partij heeft aldus een rechtsmiddel kunnen aanwenden tegen de gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU